

Datum: 15-06-2025, nummer 121

Vrienden van de Jezus-Openbaring door de schrijfknecht en schrijfprofeet Jakob Lorber voelen zich met alle mensen van de wereld verbonden als schepsels en kinderen van één en dezelfde Vader. Deze hemelse Vader belichaamde Zichzelf ongeveer 2.000 jaar geleden in de Jezus Christus en manifesteerde Zich als Heiland en Leraar pas op zijn dertigste jaar, gedurende drie jaar. De geestvrienden van de Goddelijk Openbaring [h]erkennen in deze eeuwige bekendmaking een nieuw en groot Woord van God (het bijbelse evangelie van Johannes!) en beogen te komen tot een gezamenlijke vreugdevolle uitwisseling over de gehele wereld..

ZELFBESCHOUWING – ZELFONDERZOEK

Homepage: www.neueoffenbarungen.de

E-mail: neue.offenbarung@gmail.com

In dit bulletin

Theologisch-filosofische beschouwing van de vrouw in het geestelijk ambt

Getuigenissen uit de vroege kerk en de Oude Openbaring

Kosmische openbaring over de Maan en haar bewoners

Nabeschouwing: gelijkheid aan de tafel van de Meester

De verborgen stromingen van de heilsgeschiedenis

Reacties van lezers en contacten

Zelfbeschouwing - zelfonderzoek

Gerard

contacten - nieuws – reacties

www.neueoffenbarungen.de

E-mail: neue.offenbarung@gmail.com

Een religieuze blik op vrouwen in het geestelijk ambt

Het spanningsveld van de vrije wil en de kerkelijke traditie

Binnen de muren van talrijke traditionele geloofskringen en kerkelijke instituten klinkt nog altijd een streng en onwrikbaar oordeel over de positie van de vrouw. Met expliciete stelligheid wordt verkondigd dat de vrouw op de preekstoel een overtreding van de goddelijke orde zou zijn. Men beweert dat zij nimmer op de voorgrond mag treden wanneer het religieuze of godsdienstige aangelegenheden betreft. In plaats daarvan wordt van haar geëist dat zij op de achtergrond blijft — een standpunt dat men tracht te legitimeren door te verwijzen naar diverse passages die verspreid in de heilige geschriften zijn opgetekend.

Tegenover deze dogmatische beperkingen staat echter een fundamenteel en onvervreemdbaar kosmisch recht: ten aanzien van deze levenskeuzes en de geestelijke roeping bezit ieder menselijk wezen een onschendbare vrije wil.

Dit raakt aan een buitengewoon diepgaande en uiterst gevoelige kwestie die inmiddels al vele eeuwen voor intense discussie en diepe verdeeldheid zorgt binnen het brede spectrum van het christendom. Het is een onmiskenbaar feit dat er specifieke teksten in de Schrift te vinden zijn, zoals de bekende verzen uit de eerste brief aan Timoteüs en de eerste brief aan de Korintiërs (1 Timoteüs 2:12; 1 Korintiërs 14:34). In deze passages schrijft Paulus dat hij de vrouw niet toestaat onderwijs te geven en dat vrouwen moeten zwijgen in de gemeenten. Deze woorden worden door behoudende groeperingen tot op de dag van vandaag veelvuldig aangehaald om vrouwen iedere vorm van een leidende of onderwijzende rol binnen de geloofsgemeenschap categorisch te ontfangen.

Het bijbelse fundament van het vrouwelijke leiderschap

Tegenover deze beperkende lezing wijzen talloze progressieve theologen, bijbelwetenschappers en gelovigen op geheel andere, eveneens rotsvaste bijbelse fundamenteën. Uit deze geschriften blijkt immers zonneklaar dat God de vrouw wel degelijk op actieve en cruciale wijze inzet als leidster, profetes en gezaghebbende verkondiger van het goddelijke woord. Wanneer wij de Schrift nauwkeuriger bestuderen, stuiten wij op krachtige en onomstotelijke argumenten die deze visie ondersteunen.

Het misschien wel sterkste en meest doorslaggevende argument vinden wij in het absolute brandpunt van het christelijke geloof: de opstanding van Christus. In alle vier de canonieke evangeliën zijn het zonder uitzondering vrouwen die als eersten het lege graf ontdekken en vernemen dat Jezus is opgestaan uit de dood (Mattheüs 28:1–10; Marcus 16:1–8; Lucas 24:1–10; Johannes 20:1–18). Het is Jezus Zelf die hun de heilige opdracht geeft om dit monumentale goede nieuws over te brengen aan de mannelijke apostelen, die op dat moment nog in angst en twijfel verkeren. Hierdoor werd de vrouw de apostel der apostelen, de eerste heraut van het nieuwe verbond.

Wanneer wij kijken naar de brieven van Paulus, ontdekken wij teksten die door velen worden beschouwd als de absolute grondwet van dit nieuwe verbond. In de brief aan de Galaten schrijft de apostel woorden die iedere menselijke hiërarchie resoluut omverwerpen. Hij verklaart dat er in Christus geen sprake meer is van Jood of Griek, van slaaf of vrije, en evenmin van man of vrouw; u bent immers allen één in Christus Jezus (Galaten 3:28). Dit fundamentele principe herhaalt hij met klem in de verdere uitwerking van zijn godsleer, waarin hij benadrukt dat binnen deze goddelijke eenheid geen enkel onderscheid naar sekse of sociale status nog legitiem is.

Om de zogenaamde zwijgteksten werkelijk te begrijpen, is het noodzakelijk te luisteren naar hedendaagse bijbelwetenschappers die deze verzen nadrukkelijk lezen binnen hun specifieke historische en culturele context. In de antieke wereld van het Midden-Oosten waren vrouwen doorgaans ongeschoold en uitgesloten van formeel onderwijs. Tijdens de dynamische en open samenkomsten in steden als Korinthe leidde dit er dikwijls toe dat onwetende vrouwen luidkeels vragen door de ruimte riepen, wat aanzienlijke verstoringen van de ordelijke dienst veroorzaakte. De instructies van Paulus vormden derhalve geen universeel en eeuwigdurend verbod voor alle tijden en culturen, maar waren praktische pastorale aanwijzingen om de chaos in die specifieke lokale situatie te bezweren. Paulus corrigeerde de wanorde, niet het spreken van de vrouw op zich. In Efeze, waar Timoteüs werkzaam was, speelde bovendien een gevaarlijke ketterij waarbij juist ongeschoolde vrouwen misleidende en onjuiste leringen verspreidden, wat een tijdelijk ingrijpen noodzakelijk maakte.

Binnen veel geestelijke en pneumatologische geloofsovertuigingen leeft het diepe besef dat de Heilige Geest Zijn gaven uitdeelt aan wie Hij wil, volkomen onafhankelijk van iemands biologische geslacht. In de eerste brief aan de Korintiërs staat immers geschreven dat de Geest gaven schenkt aan ieder afzonderlijk, precies zoals Hij dat Zelf wil (1 Korintiërs 12:11). Als de Geest aan een vrouw de roeping, de inspiratie en de specifieke gave van het spreken, het onderwijzen of het profeteren heeft geschonken, dan luidt de onvermijdelijke vraag die menig gelovige zich stelt: wie zijn wij als feilbare mensen om de werking van de Heilige Geest tegen te houden of te verbieden? Als God een vrouw roept om te spreken, wie heeft dan het recht die goddelijke stem het zwijgen op te leggen?

Getuigenissen uit de vroege kerk en het Oude Testament

De Schrift biedt dan ook geenszins een eenduidig of simplistisch antwoord op deze kwestie. Er is veeleer sprake van een innerlijke spanning tussen enkele specifieke, situationele en beperkende teksten enerzijds en de brede, levendige praktijk en universele principes van het Nieuwe Testament anderzijds. In die vroege praktijk vervulden vrouwen overduidelijk een actieve, gerespecteerde en leidende rol in zowel de verkondiging als het bestuur. Het is daarom volstrekt onjuist te beweren dat de ene groep de Bijbel wel volgt en de andere niet; beide partijen baseren hun visie eenvoudigweg op verschillende delen en interpretaties van dezelfde Heilige Schrift. Desalniettemin bestaan er ontegenzeggelijk ijzersterke bijbelse gronden die aantonen dat vrouwen wel degelijk mogen voorgaan, onderwijzen en spreken namens God, ook te midden van een officiële samenkomst van de gemeente.

Het Nieuwe Testament staat bol van profeterende en leidinggevende vrouwen die door Paulus en zijn tijdgenoten ten volle werden erkend. Denk aan Priscilla, ook wel Prisca genoemd, die samen met haar echtgenoot Aquila de hooggeleerde en welsprekende Apollos apart nam. In Handelingen zien wij hoe zij deze vooraanstaande man en toekomstige verkondiger theologisch onderrichtten en hem de weg van God nauwkeuriger uitlegden (Handelingen 18:24-26). Opvallend genoeg wordt Priscilla in de tekst vaak vóór haar man genoemd, wat binnen de antieke cultuur een duidelijke indicatie vormt van haar vooraanstaande en mogelijk leidende rol.

Daarnaast is er Febe, die in de brief aan de Romeinen door Paulus expliciet wordt aangeduid als een diaken van de gemeente in Kenchreeën en als een beschermster van velen (Romeinen 16:1). Het Griekse woord dat hier in de grondtekst wordt gebruikt, *diakonos*, is exact hetzelfde woord dat eveneens wordt gebruikt voor mannelijke dienaren en leiders. In diezelfde brief, in Romeinen 16:7, groet Paulus Junia en Andronicus, die hij omschrijft als voortreffelijke apostelen. De vroege kerkvaders lazen deze tekst destijds zonder enige twijfel of terughoudendheid als een directe verwijzing naar een gerespecteerde vrouwelijke apostel.

Ook de vier profeterende dochters van de evangelist Filippus, die worden genoemd in Handelingen 21:9, traden openlijk op als profetessen binnen de vroegchristelijke gemeente. In de eerste brief aan de Korintiërs erkent Paulus deze praktijk dan ook impliciet door richtlijnen te geven voor de wijze waarop een vrouw bidt en profeteert tijdens de samenkomst (1 Korintiërs 11:5).

Deze lijn trekt zich onverkort door vanuit het Oude Testament. Denk aan de profetie van Joël, die op de gedenkwaardige Pinksterdag in vervulling ging, zoals geciteerd in Handelingen: “Uw zonen en uw dochters zullen profeteren, en ook over Mijn dienaren en over Mijn dienaressen zal Ik in die dagen van Mijn Geest uitstorten” (Handelingen 2:17–18). In het verre verleden zien wij de grote profetes en leidster Mirjam, die het volk voorging (Exodus 15:20). Ook zien wij Debora in het boek Richteren, die niet alleen als profetes Gods woord sprak, maar als rechter tevens het hoogste gezag uitoefende over heel Israël en directe strategische leiding gaf aan mannen, onder wie de legerleider Barak (Richteren 4–5). En in het tweede boek van de Koningen treedt de profetes Hulda op als een gezaghebbend theoloog. Wanneer koning Josia diepgaande uitleg verlangt over de pas teruggevonden boekrollen van de Schrift, wendt hij zich niet tot de mannelijke priesters van de tempel, maar laat hij de openbaring verklaren door deze wijze vrouw (2 Koningen 22:14–20).

Wanneer wij de bredere kerkgeschiedenis overzien, moeten wij constateren dat vrouwen eeuwenlang stelselmatig zijn uitgesloten van het ambt en van het gesproken woord, waarbij men zich placht te beroepen op een eenzijdige uitleg van de paulijnse zwijgtteksten. Toch zijn er door de eeuwen heen altijd uitzonderlijke vrouwen opgestaan die handelden en schreven vanuit de rotsvaste innerlijke overtuiging dat zij dit deden in directe opdracht en onder inspiratie van God, de universele Schepper. Zij lieten monumentale en baanbrekende religieuze en filosofische werken na. Hildegard von Bingen, die leefde van de elfde tot de twaalfde eeuw, is hiervan wellicht het meest paradigmatische en stralende voorbeeld, maar zij staat geenszins alleen. Zij noemde haar ontzagwekkende visioenen “de levende lichtstraal” en getuigde dat zij deze mystieke realiteiten niet waarnam met haar uiterlijke fysieke ogen of hoorde met haar vleselijke oren, maar dat zij deze uitsluitend aanschouwde in de diepste sferen van de menselijke geest.

Het idee dat de vrouw per se op de achtergrond moet blijven, onmaskert zichzelf gaandeweg als een fenomeen dat veel meer stoelt op menselijke cultuur en patriarchale tradities dan op werkelijke bijbelse of goddelijke principes. De Heilige Schrift toont immers keer op keer dat God juist vrouwen inschakelt op de meest cruciale en beslissende momenten in de heilsgeschiedenis, niet zelden op momenten waarop mannen falen, weerspanning zijn of eenvoudigweg niet beschikbaar blijken om de goddelijke wil uit te voeren.

..*.*.*.*.*.*

Kosmische onthullingen over de maan en haar bewoners (GJE6-120)

Om de geestelijke positie van de mens en de aard van de ziel in een nog universeler perspectief te plaatsen, kunnen wij te rade gaan bij de unieke en diepgaande kosmologische verklaringen zoals wij die aantreffen in de geestelijke openbaringen van Jakob Lorber. In deze opgetekende dialogen geeft de Heer Jezus een uiteenzetting aan een groep indrukwekkende heidense priesteressen en legt Hij hun uit dat de maan een bewoonbaar hemellichaam is.

Hoewel dit volgens deze openbaringen met name geldt voor de zijde die permanent van de aarde is afgekeerd, bezitten de wezens die daar leven een volstrekt andere fysieke en energetische constitutie dan de aardse mens.

De levensomstandigheden op de maan zijn buitengewoon zwaar en bar, gekenmerkt door een zinderend hete dag en een ijskoude nacht, die elk maar liefst veertien aardse dagen duren. Vanwege deze extreme uiterlijke omstandigheden trekken de maanbewoners zich tijdens de lange nacht innerlijk terug in een diepe meditatieve staat. Dit droomleven van de maanmens bereikt een ongekennde geestelijke hoogte; terwijl hun lichamen rusten, zijn hun zielen juist hyperwakker. Zij bezitten van nature de gave van helderziendheid en nemen op energetische en paranormale wijze de aarde en de omringende kosmos waar.

Volgens deze geestelijke psychologie vormt de maan een cruciaal voorstadium in de evolutionaire cyclus van de ziel. De zielen die op de maan hun noodzakelijke geestelijke proeftijd en initiële ontwikkeling succesvol hebben voltooid, reizen verder en incarneren vervolgens op aarde. Hier, op onze planeet, ontvangen zij de unieke en heilige kans om als mens, begiftigd met een vrije wil, uit te groeien tot werkelijke kinderen van God.

Deze kosmische achtergrond verklaart tevens de diepere oorzaak van het aardse fenomeen van het slaapwandelen, in de volksmond ook wel maanzucht genoemd. Mensen die hier op aarde leven, maar oorspronkelijk voortkomen uit een dergelijke maanziel-evolutie, behouden soms een onbewuste, doch buitengewoon krachtige energetische band met hun planetaire oorsprong. Zodra de maan aan de hemel verschijnt, reageert hun fijngevoelige gestel daar direct op. Wat de Heer hier doet, is het schijnbaar medische of psychologische fenomeen van het somnambulisme vertalen naar een kosmisch-geestelijke psychologie van de ziel.

In de verdere uiteenzetting, specifiek in hoofdstuk honderdeenentwintig van deze openbaringen, verschuift de aandacht naar een concreet en reëel gevaar dat deze fijngevoelige maanzielen bedreigt. Omdat zij door hun achtergrond uiterst sensitief zijn en wijd openstaan voor de fijnere trillingen van de geestelijke sferen, zijn zij onmiskenbaar veel kwetsbaarder voor negatieve beïnvloeding en manipulatie van buitenaf. Hier stuiten wij op de misleiding van de zogenaamde dolende zielen. Dit zijn de geesten van overleden aardse mensen die tijdens hun aardse leven volledig verstrikt zijn geraakt in grove zintuiglijkheid, materialisme en egoïsme. Na hun fysieke dood weigeren deze onzuivere geesten te wachten op het rechtmatige kosmische proces van een nieuwe geboorte via de natuurlijke moederschoot. In plaats daarvan proberen zij de goddelijke wetten te omzeilen door bezit te nemen van de lichamen van kwetsbare levende mensen op aarde, een proces dat zich manifesteert als klassieke bezetenheid, waarbij zij met name de openstaande kanalen van de maanzielen misbruiken (GJE6-121).

Waarom laat de alwijze en liefdevolle God dergelijke duistere processen in de schepping toe? Het antwoord ligt in de absolute onaantastbaarheid van de goddelijke wetten: de geestelijke pedagogie van God dicteert dat de vrije wil van ieder schepsel heilig is en onder geen beding door de Schepper wordt uitgeschakeld. Een dwalende, egoïstische ziel kan immers nooit tot wezenlijk inzicht of ware loutering komen door dwang, maar uitsluitend door de bittere en pijnlijke ervaringen en de onvermijdelijke consequenties van haar eigen grove fouten en misstappen.

Dit werpt een volledig nieuw en verhelderend licht op het traditionele bijbelse concept van bezetenheid. Waar de orthodoxe dogmatische theologie dit fenomeen dikwijls zwart-wit en simplistisch interpreteert als de duivel of Satan die slechts gekomen is om de mens te vernietigen, laat de openbaring via Jakob Lorber zien dat zelfs deze lagere, dolende en kwaadwillende zielen onlosmakelijk onderworpen blijven aan de universele kosmische wet van geestelijke ontwikkeling, evolutie en uiteindelijke heropvoeding.

Het ontmaskeren van de geestelijke wereld (GJE6-125)

Een van de meest schokkende en onthullende momenten in deze kosmische dialogen vindt plaats wanneer de priesteressen worden geconfronteerd met de rauwe realiteit van de geestelijke wereld. In hun herinnering leefde hun overleden mentor, een gevierd platonisch filosoof, voort als het absolute baken van innerlijke rust, intellectuele beschaving, zachtmoedigheid en verfijning. Maar wanneer de geest van deze filosoof daadwerkelijk aan hen verschijnt vanuit de geestelijke sferen, blijkt hij plotseling grof, ongepolijst, ruw en vervuld van intense opgekropte woede (GJE6-125).

Het glasheldere antwoord van Jezus legt hier de absolute essentie en werking van de geestelijke wereld bloot. In de materiële wereld is de mens door uiterlijke slimheid, sociale conditionering en intellectuele behendigheid uitstekend in staat zijn werkelijke innerlijk, zijn egoïsme en zijn ware aard te verbergen achter een beschaafd masker. Maar zodra de ziel de drempel van de dood passeert en zich in haar geestelijke naaktheid bevindt, wordt een dergelijke misleiding absoluut onmogelijk. De innerlijke staat keert zich dan rechtstreeks naar buiten; men is wie men in wezen is, zonder maskers.

Jezus waarschuwt de priesteressen dan ook met klem: zoek uw heil nimmer bij het spiritisme of het opzettelijk oproepen van de geesten van overledenen. Deze geesten bevinden zich immers vaak zelf nog in een toestand van grote onzuiverheid, verwarring en misleiding. De ware zoeker dient zijn blik niet naar beneden of naar het verleden te richten, maar rechtstreeks op de goddelijke Bron en de levende leer van de liefde.

Aan het einde van deze ontmoeting wordt de cirkel op prachtige wijze gesloten. De diep onder de indruk geraakte priesteressen en de waard, die optreedt als hun gastheer, willen Jezus de hoogste uiterlijke eer bewijzen. Zij halen kostbare gouden en zilveren schalen tevoorschijn, willen offers brengen en trachten de ontmoeting te gieten in de vorm van plechtige uiterlijke rituelen. Jezus wijst deze materiële verering echter resoluut en onomwonden af. Pragmatisch, doch met een diepe en glimlachende liefde, zegt Hij vervolgens: laat het voor dit moment maar zo; de vis en de geurige wijn zullen ons uit deze prachtige gouden schalen ongetwijfeld uitstekend smaken, maar doe het een volgende keer fundamenteel anders (GJE9-55).

Jezus zet via deze diepzinnige dialogen met de heidense priesteressen een schitterend en coherent geestelijk systeem neer. Hij toont aan dat ware religie en levend geloof nimmer een uiterlijke show mogen zijn. Deze priesteressen waren immers afkomstig uit een religieus systeem dat volledig was opgebouwd rondom uiterlijk vertoon, holle pracht en praal en comfortabele vrome leugens. Jezus stript deze volledige institutionele façade in één klap weg en brengt hen onbarmhartig, doch heilzaam, terug naar de naakte en pure waarheid van hun eigen menselijke hart.

De geestelijke wereld fungeert immers als een onfeilbare spiegel: het hiernamaals kent geen maskers of rollenspelen. Werkelijke transformatie en innerlijke omkeer van de ziel kunnen niet wachten tot de dood, maar moeten hier en nu, in het aardse leven, van binnenuit beginnen.

..*.*.*.*.*.*

Nabeschouwing: gelijkheid aan de tafel van de Meester

Wanneer wij de dynamiek van deze specifieke geschriften analyseren, stuiten wij op een fascinerende en revolutionaire omkering van de rollen die destijds gangbaar waren. In de beschreven ontmoetingen is het juist de vrouw die volop het woord voert, terwijl de man gedwongen is te zwijgen. In hoofdstuk 108 van *Het Grote Johannes Evangelie*, deel 6, houdt de priesteres een gedenkwaardig, lang en diepgravend filosofisch betoog. Een traditionele mannelijke Joodse schriftgeleerde staat erbij en kookt weliswaar van innerlijke woede, maar hij is eenvoudigweg niet in staat haar te onderbreken of intellectueel te overtreffen. Op dat moment bezit zij de absolute intellectuele en geestelijke overhand.

Cruciaal is te zien dat Jezus haar op geen enkele wijze corrigeert of tot de orde roept omdat zij een vrouw is. Wanneer Jezus in hoofdstuk 121 van *Het Grote Johannes Evangelie*, deel 6, Zelf het woord neemt, horen wij Hem nergens zeggen: “Wat doet deze vrouw hier eigenlijk aan het woord?” of: “Vrouwen behoren zich immers niet bezig te houden met diepe filosofische vraagstukken.” Integendeel, Hij treedt haar met het hoogste respect tegemoet en behandelt haar in alle opzichten als een volwaardige en gelijkwaardige geestelijke gesprekspartner.

Aan het definitieve einde van deze ontmoeting, opgetekend in hoofdstuk 119 van *Het Grote Johannes Evangelie*, deel 6, zijn het de priesteressen die als eersten de diepe knieling van het hart maken en de messiaanse waarheid van Jezus volledig herkennen en erkennen, ruim voordat de kritische mannen om hen heen tot dat inzicht komen. Als directe reactie hierop nodigt Jezus hen zonder aarzeling uit om samen met Hem aan te zitten aan Zijn persoonlijke tafel, een handeling die binnen die cultuur symbool stond voor totale acceptatie en geestelijke gemeenschap.

Wat deze openbaringen ons ten diepste te zeggen hebben over de positie van de vrouw in de kerk en de maatschappij, is van een ongekennde en bevrijdende omvang. Jakob Lorber laat hier onomstotelijk zien dat in de ogen van de Schepper het biologische geslacht er absoluut niet toe doet wanneer het gaat om de innerlijke geestelijke potentie van een menselijk wezen.

Het is van fundamenteel belang te begrijpen waarom Jezus het uiterlijke ambt van de tempel en de priesters destijds een gruwel noemde. Dat oordeel had niets te maken met de vraag of mannen of vrouwen op de kansel stonden of de dienst leidden bij het altaar. Het oordeel werd gevelld omdat het gehele ambt, zowel bij de mannelijke Farizeeën als bij de vrouwelijke priesteressen in de heidense tempels, volledig was verworden tot een ziellose uiterlijke show, een puur commercieel verdienmodel en een verstarde instituut waarin de leiders zelf in de verste verte niet meer werkelijk in God geloofden.

Wanneer wij deze universele lessen vandaag de dag toepassen op de nog altijd voortslepende discussie omtrent de vrouw in de kerk, biedt de openbaring een buitengewoon bevrijdend, maar tegelijkertijd scherp en kritisch antwoord. God geeft immers niets om de uiterlijke vorm, om menselijke tradities, om man of vrouw, of om het gebruik van goud of zilver. God kijkt uitsluitend naar het hart en de innerlijke zuiverheid van de mens.

Wanneer wij dit tijdloze principe verbinden met de historische gegevens uit de Bijbel, zien wij dat de vroege kerk, in de periode voordat zij institutionaliseerde en verstarde tot een machtsstructuur, in wezen zeer dicht bij dit zuivere beeld stond. Febe was een gerespecteerde diakonale leidster in Rome, Priscilla gaf theologisch onderricht aan de vooraanstaande verkondiger Apollos, en de dochters van Filippus spraken vrijmoedig als profetessen binnen

de gemeente. De Geest waait waarheen Hij wil en verheft de ziel die zich in liefde en waarheid openstelt voor het goddelijke licht.

..*.*.*.*.*.*.*.*

De verborgen stromingen van de heilsgeschiedenis: etnogeografie, heilige chronologie en de geestelijke wereld

De wortels van het Aramese volk en de geografie van de vroege wereld

Wanneer men de diepe structuren van de bijbelse genealogie bestudeert, stuit men op een complex weefsel van stamvaders, migratiestromen en geografische verschuivingen die de bakermat van onze geestelijke geschiedenis vormen. Aan de basis van deze menselijke vertakkingen staat Terach, de vader van Abraham, van wie tevens Nahor en Kemuel afstammen. Het is echter vanuit de lijn van Aram dat het volk van de Arameeërs voortkomt, een cultuur en natie die in latere tijden door Griekse geschiedschrijvers en geografen stelselmatig als de Syriërs werd aangeduid. Dit volk vestigde zich in de vruchtbare regio's van het Nabije Oosten en drukte een onuitwisbaar stempel op de taal en cultuur van de antieke wereld.

De geschriften openbaren dat Aram de vader was van vier zonen, onder wie Uz een sleutelrol vervulde in de vroege etnogeografische traditie. Aan Uz wordt de bouw van twee monumentale stedelijke centra toegeschreven: Trachonitis en Damascus. De stichting van Trachonitis, een historisch en geografisch unieke regio ten oosten van de rivier de Jordaan, gekenmerkt door een ruig en rotsachtig vulkanisch plateau, vormt samen met de legendarische stad Damascus een fascinerende verbinding tussen vroege menselijke genealogie en concrete stedenbouw. Deze overlevering, die wij tevens weerspiegeld zien in het evangelie van Lukas, waar melding wordt gemaakt van Trachonitis (Lukas 3:1), mag binnen de gangbare geschiedschrijving dan ongebruikelijk zijn, zij getuigt van een diepe en logische geografische traditie die de vroege verspreiding van de Semitische volkeren verklaart. Het is bovendien in ditzelfde uitgestrekte Aramese overgangsgebied dat Terach, de aartsvader van de gelovigen, uiteindelijk zijn aardse leven voltooide en stierf.

Dit genealogische fundament wordt verder verrijkt door de verslagen in het boek Genesis, specifiek in hoofdstuk 22, waarin Nahor expliciet wordt geportretteerd als een machtig vorst en heerser over zijn territorium. De tekst somt zijn nakomelingen nauwkeurig op, waaronder Uz, Bus, Kemuel en Betuel, naast vier andere zonen (Genesis 22:20–24). Het is deze Betuel die op zijn beurt de vader werd van Rebekka en Laban, twee figuren wier levens onlosmakelijk verbonden zouden raken met de centrale lijn van de bijbelse aartsvaders en de geboorte van het volk Israël.

De allianties van de aartsvaders en de correctie van etniciteit

De vervlechting van deze families komt tot een theologische en historische climax in de levens van Isaak en Jakob. Isaak, de zoon van de belofte, trad in het huwelijk met Rebekka toen hij de leeftijd van veertig jaar had bereikt, een verbintenis die de voortzetting van het goddelijke verbond veiligstelde (Genesis 25:20). Generaties later herhaalde dit patroon van huwelijksallianties met het oostelijke stamgebied zich toen de dochters van Laban, Lea en Rachel, aan Jakob als wettige vrouwen werden gegeven (Genesis 29:16–30). Hierdoor bleef de genetische en geestelijke lijn van de vroege aartsvaders nauw verbonden met de regio rondom Haran.

Juist rondom deze geografische connectie is in de loop der eeuwen echter een hardnekkig misverstand ontstaan, dat in het licht van een scherpe tekstuele analyse dringend correctie behoeft. In latere bijbelteksten, zoals in het boek Deuteronomium, waar gesproken wordt over een “dwalerende Arameeër”, worden zowel Abraham als Jakob met deze term in verband gebracht (Deuteronomium 26:5). De historische en esoterische lezing corrigeert deze interpretatie echter op een cruciaal punt.

Abraham wordt weliswaar in latere tradities in verband gebracht met dit volk, maar dit was uitsluitend het gevolg van het feit dat hij gedurende een cruciale periode van zijn leven in het gebied van Haran verbleef. Er was in deze lezing geen sprake van een directe biologische bloedverwantschap met de Arameeërs zelf.

Dit geldt in nog sterkere mate voor Jakob. De bewering dat hij een Arameeër zou zijn op basis van bepaalde tekstlezingen wordt hier als historisch onjuist beschouwd. Jakob verbleef weliswaar een periode van twintig jaar in dat specifieke territorium om zijn oom Laban te dienen en zijn gezin te stichten, maar zijn afstamming wordt hier verstaan als Hebreeuws. Bovendien was hij gehuwd met twee vrouwen uit dezelfde Semitische cultuurkring, Lea en Rachel, waardoor er in zijn nageslacht geen Aramese etnische lijn zou worden verondersteld.

Deze scherpe scheiding tussen het feitelijke woongebied en de etnische afstamming wordt hier als een cruciaal interpretatief onderscheid gezien dat voor het verstaan van de aartsvaderlijke lijn van groot belang is.

De chronologie van Abraham en de ondergang van de valleisteden

Wanneer wij de biografie van Abraham chronologisch in kaart brengen, betreden wij het terrein van alternatieve en traditionele tijdrekeningen die afwijken van de minimalistische moderne bijbelwetenschap. Deze jaartallen, die wij onder meer tegenkomen in de antieke Septuaginta-vertaling en in de diepere esoterische onthullingen van Jakob Lorber, schetsen een consistent en monumentaal historisch kader.

De werkelijke, grootse missie van Abraham nam haar aanvang in de stad Haran. Vanuit deze metropool vertrok hij in het gedenkwaardige jaar 2127 vóór Christus, op de respectabele leeftijd van vijfenzeventig jaar, in gehoorzaamheid aan de goddelijke stem, richting het land Kanaän (Genesis 12:4–5). Daar, in het strategische gebied tussen Bethel en Ai, en verder trekkend naar het zuidelijke, dorre land van de Negev, bouwde hij zijn heilige altaren en bracht hij zijn offers aan de Allerhoogste (Genesis 12:6–9).

Kort na deze vestiging en de daaropvolgende geestelijke onderhandelingen tussen Abraham en God over het lot van de goddeloze steden in de Jordaanvallei, voltrok zich de catastrofe. In het jaar 2103 vóór Christus gingen Sodom en Gomorra onherroepelijk ten onder in een gericht van vuur en zwavel. Deze datering plaatst de vernietiging van de steden exact vierentwintig jaar na Abrahams vertrek uit Haran, op het moment dat hij negenennegentig jaar oud was, wat in de interne logica van de schriftelijke overlevering harmonieert met de aankondiging en latere geboorte van Isaak (Genesis 18–21). Het leven van Abrahams trouwe metgezellin Sara vond uiteindelijk haar voltooiing in Kirjat-Arba, waar zij op de gezegende leeftijd van honderdzevenentwintig jaar stierf, waarna Abraham haar begroef in de spelonk van Machpela (Genesis 23:1–20).

De heilige tijd van de uittocht en de kosmische kalender

Een van de meest indrukwekkende en precieze openbaringen binnen deze historische reconstructie betreft de uittocht van het volk Israël uit het slavenhuis van Egypte. Waar de gangbare archeologie en moderne historici de Exodus vaak in een veel latere periode situeren, ergens tussen 1250 en 1200 vóór Christus tijdens de negentiende dynastie, of vasthouden aan een vroege datering van 1446 vóór Christus, reikt de esoterische en theosofische chronologie een volstrekt unieke datum aan. De uittocht uit Egypte voltrok zich met absolute precisie op **15 maart** in het jaar 1695 vóór Christus.

De verborgen stromen van de heilsgeschiedenis kennen momenten van absolute, kosmische omslagpunten. Een dergelijk omslagpunt voltrok zich in de vroege ochtend **van 15 maart 1840**, toen Jakob Lorber de allereerste woorden van de Heer van de Nieuwe Openbaring in zijn innerlijk hoorde weerklinken: *“Spreek: wie met Mij wil spreken, die spreke in zijn hart, en Ik zal hem het antwoord daarin leggen. Maar alleen aan de reinen, die vol liefde in hun hart voor Mij zijn, wil Ik Mij hoorbaar maken.”*

Deze ingrijpende gebeurtenis vond plaats in de heilige maand Abib, de maand van de jonge korenaren, die later bekend zou staan als Nisan. De goddelijke verordening die in het boek Exodus is opgetekend, liet hierover geen enkele twijfel bestaan: deze specifieke maand moest

voor het volk de eerste van alle maanden van het jaar worden, het absolute nulpunt van waaruit de gehele geestelijke en agrarische kalender voortaan verder geteld diende te worden (Exodus 12:2).

Exact drie maanden na deze miraculeuze overtocht en de bevrijding uit de Egyptische gebondenheid bereikte de migrerende menigte de heilige grond van de Sinaï-woestijn. Dit luidde de datum in van 15 juni in datzelfde jaar 1695 vóór Christus.

Hoewel deze data voor de moderne seculiere wetenschap ongebruikelijk vroeg zijn en in de Midden-Bronstijd worden gesitueerd, vertonen zij een diepe innerlijke consistentie wanneer men ze toetst aan de chronologische systemen van de geheime wijsheidsscholen en de nauwgezette berekeningen van Lorber-lezers. Zij hanteren de interpretatie waarbij de vierhonderddertig jaar van Israëls verblijf en vreemdelingschap, zoals vermeld in de brief aan de Galaten, niet beginnen bij de intocht van Jakob in Egypte, maar reeds bij de belofte aan Abraham tijdens zijn intocht in Kanaän (Galaten 3:17).

Rekent men immers vanaf het vertrek van Abraham in 2127 vóór Christus de profetische periode van vierhonderddertig jaar door, dan komt men vrijwel exact uit op de esoterische datum van 1695 vóór Christus voor de uittocht, wat volgens deze benadering de innerlijke samenhang van dit alternatieve chronologische systeem onderstreept.

De dood van Mozes en het mysterie van Bet-Peor

Het monumentale tijdperk van de woestijnreis vond zijn natuurlijke en weemoedige voleinding in de dood van de grote wetgever Mozes. Nadat hij het volk veertig jaar lang had geleid, stierf hij in eenzaamheid op de top van de berg Nebo, gelegen in het land van Moab,

recht tegenover de berg en de vallei van Bet-Peor, zoals dit nauwkeurig staat opgetekend in de slotverzen van het boek Deuteronomium (Deuteronomium 34:1–6).

Om de diepere, transcendente dimensie van deze sterfscène te begrijpen, moeten wij de blik wenden tot de mystieke geschriften van Jakob Lorber, in het bijzonder tot de passage in *Het Grote Johannes Evangelie*, deel 10, hoofdstuk 240, vers 3.

In deze diepgaande openbaring spreekt de Heer Jezus Zelf over dit historische moment en onthult Hij de geestelijke realiteit achter de geografische namen. De tekst verklaart hoe Mozes op de top van de berg Nebo nog een laatste maal in vurig gebed tot God smeekte voor het welzijn van zijn weerbarstige volk. Het goddelijke antwoord was echter onwrikbaar: het is genoeg geweest. Mozes zou het fysieke beloofde land niet met dit volk betreden.

De diepere, pedagogische reden hiervoor was dat het volk in haar menselijke hovaardij anders zou hebben beweerd dat het Mozes was geweest die hen door zijn eigen menselijke kracht en genialiteit over de Jordaan had binnengebracht. Het volk moest leren dat niet de mens, maar uitsluitend de goddelijke kracht de bevrijding bewerkt.

Mozes mocht het land der belofte slechts vanaf de berg Nebo aanschouwen, om vervolgens in vrede te worden vergaderd bij zijn vaderen, in analogie met de dood van zijn broer Aäron op de berg Hor.

De Lorber-tekst reikt hier een schitterende, associatieve etymologie aan die de naam Bet-Peor in een volstrekt nieuw theologisch licht plaatst

Binnen deze mystieke taalverklaring betekent het Hebreeuwse woord *Peor* “scheiding”, terwijl het woord *Bet* staat voor “huis”. Bet-Peor is derhalve niets minder dan het “huis van de scheiding”. Het is de gemarkeerde kosmische locatie waar Mozes weliswaar in fysieke zin door de biologische dood van zijn volk werd gescheiden, maar uitdrukkelijk niet in geestelijke zin.

Deze esoterische interpretatie breekt radicaal met de gangbare, orthodoxe opvatting dat Mozes’ uitsluiting van het beloofde land louter een zware straf was voor zijn opvliegenderheid en ongeloof bij het slaan op de rots van Meriba (Numeri 20:10–12). Het openbaart de dood van de profeet veeleer als een noodzakelijke goddelijke onderwijsmaatregel ter bescherming van de geestelijke groei van het volk. De fysieke scheiding heft de geestelijke verbondenheid immers niet op. In de sfeer van de Geest bleef Mozes onlosmakelijk met de voortgang van de heilsgeschiedenis verweven, een realiteit die eeuwen later tastbaar werd toen hij, samen met Elia, opnieuw in levenden lijve verscheen aan de zijde van Jezus op de berg van de gedaanteverwisseling (Matteüs 17:1–3).

De verweving van meerdere kennislagen

Dit historische en profetische overzicht toont aan dat de geschiedenis van de aartsvaders en de profeten niet kan worden gereduceerd tot een eenduidige, oppervlakkige kroniek. Het openbaart een diepe en doordachte synthese waarin drie duidelijke lagen van kennis met elkaar zijn verweven: de feitelijke genealogische en geografische verslagen van de canonieke Bijbel, de eeuwenoude etnogeografische tradities omtrent de stedenbouw van Uz, en de

mystieke, geestelijke tijdrekeningen en interpretaties uit de esoterische bronnen van Jakob Lorber.

Wanneer deze lagen samenkomen, ontstaat een coherent en levend systeem. De scherpe scheiding tussen de Aramese woonplaats en de Semitische afstamming van Abraham en Jakob corrigeert onze historische blik, terwijl de exacte datering van de uittocht in 1695 vóór Christus de kosmische precisie van het goddelijke plan accentueert. Ten slotte transformeert de openbaring van Bet-Peor als het “huis van de scheiding” een eenvoudige geografische locatie tot een universeel symbool van loslaten, overgave en de onsterfelijke, blijvende aanwezigheid van de Geest door de tijden heen.

Je kunt je gewaardeerde bijdrage storten op onderstaand rekeningnummer:

JLBI Gerard Nordhorn
Volksbank BLZ 280 699 56
Banknummer 101 840 2300
IBAN DE 83 280 699 56 101 840 2300
SWIFT-BIC GENODEF1NEV

Stand Bank-Credit.....	op 15 april	2026	+	449,70	€
Internationale vertalingkosten	op 15 juni	2026	-	100,00	€
Bankkosten	op 31 mei	2026	-	4,95	€
Bankkosten	op 31 mei	2026	-	4,95	€
Stand Bankcredit	op 15 juni	2026	+	339,80	€